

Arrest

nr. 147 976 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 27 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 27 augustus 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie houdens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partijen werd blijkens het administratief dossier op 9 april 2013, met kennisgeving op 30 april 2013, een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat tegen deze beslissingen beroep werd aangetekend, zodat deze dienvolgens definitief zijn geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er definitieve inreisverboden zijn en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Daar waar de verzoekende partijen zich lijken te richten tegen de inreisverboden, benadrukt de Raad dat deze inreisverboden niet de bestreden beslissing uitmaken en, zoals hoger reeds gesteld, definitief geworden zijn.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor, daar waar het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

De tweede en derde bestreden beslissing betreffen bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2014.

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevinden. De verzoekende partijen betwisten niet dat aan hen een inreisverbod werd betekend. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de

gemachtigde van de minister bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen het voorwerp zijn van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel in samenhang met artikel 74/11, derde lid van de vreemdelingenwet, kan dan ook geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende ook daar waar het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, onontvankelijk voor."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 april 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, volharden zij in hun verzoekschrift en hun verzoek om gehoord te worden waarin werd uiteengezet om welke motieven zij wensen gehoord te worden.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.2 Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar hun verzoek om gehoord te worden, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende kan slechts rekening gehouden worden met de daadwerkelijk ter terechtzitting van 28 mei 2015 geformuleerde opmerkingen en niet met enige schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen.

Met betrekking tot het eigenlijke betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts volharden in hun verzoekschrift. Hiermee brengen zij echter geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE